

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 812/2024
08.07.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Светлане Томић Јокић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела превара из члана 208. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Слободана Петковића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Старој Пазови К бр.978/20 од 16.11.2023. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 број 6/24 од 21.02.2024. године, у седници већа одржаној дана 08. јула 2024. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Слободана Петковића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Старој Пазови К бр.978/20 од 16.11.2023. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.6/24 од 21.02.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови К бр.978/20 од 16.11.2023. године, окривљени АА, оглашен је кривим због извршења кривичног дела превара из члана 208. став 3. у вези става 1. КЗ, за које дело му је утврђена казна затвора у трајању од једне године и новчана казна у износу од 100.000,00 динара, па пошто му је на основу члана 68. став 1. у вези члана 67. став 3. КЗ опозвана условна осуда изречена пресудом Основног суда у Старој Пазови К бр.418/20 од 20.01.2021. године и узета као утврђена казна затвора у трајању од 11 месеци по овој пресуди, окривљени је на основу члана 60. став 2. тачка 2. и став 3. КЗ, осуђен на јединствену казну затвора у трајању од једне године и шест месеци и новчану казну у износу од 100.000,00 динара. Истовремено је одређено да је новчану казну окривљени дужан да плати у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, те да уколико је не плати у наведеном року, суд ће новчану казну заменити казном затвора, тако што ће му за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора.

На основу члана 264. став 1. у вези члана 262. став 1. и члана 261. став 2. ЗКП, окривљени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка, о чијој висини ће суд

одлучити посебним решењем, сходно члану 262. став 2. ЗКП, а на основу члана 258. став 1. и став 4. ЗКП, оштећени ББ упућен је на парнични поступак, ради остваривања имовинско-правног захтева.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 број 6/24 од 21.02.2024. године, одбијене су као неосноване жалбе окривљеног АА и његовог браниоца, а пресуда Основног суда у Старој Пазови К бр.978/20 од 16.11.2023. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Слободан Петковић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд укине побијане пресуде и предмет врати на поновно суђење првостепеном или другостепеном суду, уз наредбу да се нови поступак одржи пред потпуно измењеним већем или да побијане пресуде преиначи у целини или делимично, тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе.

Врховни суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и у седници већа, коју је одржао без обавештавања јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), након разматрања списка предмета и правноснажних пресуда против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изложених у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован.

Образлажући повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног наводи да изрека правноснажне пресуде не садржи елементе бића кривичног дела преваре из члана 208. КЗ, обзиром да је у питању кривично дело извршено у свом квалификованом (тежем) облику, због чега та квалификаторна околност мора бити потпуно чињенично одређена у опису дела, те да суд у изреци „лицитира са разним износима од 10.000 евра до 14.000 евра, од 341.020,00 динара до 1.147.745,00 динара, да би на крају навео да сматра да је оштећени претрпео штету од 450.000,00 динара и да је окривљени себи прибавио имовинску корист у већем износу од 450.000,00 динара“, при чему не наводи ни да је та корист противправна.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховни суд није могао прихватити као основане, из следећих разлога:

Кривично дело преваре из члана 208. став 1. КЗ чини онај ко у намери да себи или другом прибави противправну имовинску корист доведе кога лажним приказивањем или прикривањем чињеница у заблуду или га одржава у заблуди и тиме га наведе да на штету своје или туђе имовине нешто учини или не учини. Тежи облик овог кривичног дела из става 3. постоји онда када је делом из става 1. прибављена имовинска корист или нанета штета у износу који прелази четрестопедесет хиљада динара.

Према изреци побијане првостепене пресуде, окривљени је у временском периоду од 14.03.2005. године до 06.05.2010. године, способан да управља својим

поступцима и да схвати значај свога дела у намери да себи прибави противправну имовинску корист, лажним приказивањем чињеница, довео и одржавао у заблуду оштећеног ББ и тиме га навео да му на штету своје имовине преда новчане износе, и то дана 14.03.2005. године износ од 10.000,00 евра, а дана 10.10.2005. године износ од 4.000 евра, тако што је оштећеном издао потврде – изјаве на износ од 10.000 и 4.000 евра, према којима је оштећени окривљеном, наводно овлашћеном посреднику брокерског и дилерског начина трговине правног лица „ВВ“, а.д. Нови Сад, које правно лице заправо уопште не постоји, уступио напред наведени новац, при чему је навео да ће новчани износ од 10.000 евра бити пласиран по месечној камати од 3% уз манипулативне трошкове од 0,5% на период не краћи од 6 месеци, с тим што ће средства бити пласирана почев од 01.04.2005. године, те да ће новчани износ од 4.000 евра бити пласиран на месечној камати од 2,5% уз манипулативне трошкове 0,5% на период не краћи од 6 месеци, с тим што ће средства бити пласирана почев од 15.10.2005. године, које потврде је окривљени оверио печатом „... банке“, а.д. ..., у којој је био запослен у то време, при чему предметне изјаве није завео у деловодник банке, те је одржавајући у заблуди оштећеног да је новац заиста уложио код овлашћеног правног лица у износу од 14.000 евра, а што у динарској противвредности износи 1.147.745,00 динара, као и да ће му новац бити враћен и камата исплаћена, тако што је оштећеном на основу наведених потврда исплатио неутврђени износ, на који начин је окривљени себи прибавио имовинску корист у износу већем од 450.000,00 динара, при чему је био свестан свог дела и хтео његово извршење, те био свестан забрањености свог дела.

Имајући у виду наведено, то по оцени овога суда изрека правноснажне пресуде садржи све субјективне и објективне елементе кривичног дела преваре из члана 208. став 3. у вези става 1. КЗ, због ког је окривљени правноснажном пресудом и оглашен кривим.

Наиме, у изреци су описана сва објективна обележја овог кривичног дела, односно радња извршења која се огледа у лажном приказивању чињеница, као и умишљај окривљеног, односно преварна намера окривљеног да довођењем у заблуду и одржавањем у заблуди наведе оштећеног да му на штету своје имовине исплати новчани износ од 14.000 евра (што у динарској противвредности износи 1.147.745,00 динара), а све у намери да себи прибави противправну имовинску корист, па како је према изреци правноснажне пресуде на овај начин окривљени себи прибавио противправну имовинску корист у износу већем од 450.000,00 динара, то су неосновани наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног – да изрека правноснажне пресуде не садржи елементе бића кривичног дела преваре из члана 208. став 3. у вези става 1. КЗ јер није наведена квалификаторна околност, односно висина имовинске користи коју је окривљени прибавио себи критичном приликом, нити да је та корист противправна.

Како, дакле, чињенични опис изреке правноснажне пресуде садржи сва законска обележја кривичног дела превара из члана 208. став 3. у вези става 1. КЗ, због ког је окривљени нижестепеним пресудама оглашен кривим, то Врховни суд налази да побијаним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1.) ЗКП, како се то неосновано истиче у поднетом захтеву.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, донета је одлука као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник
Снежана Меденица с.р.**

**Председник већа-судија
Милена Рашић с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић